

var Poul Berger, hin unge Lyriker med det blege Ansigt, som i sin Tid havde været en hyppig Gæst der i Huset og hørt til Nannys mange ulykkelige Tilbedere.

Denne Mand havde hidtil som Skribent tilhørt den Kres af frie Aander, der havde samlet sig om Dr. Nathan og søgt Beskyttelse under hans Avtoritet. Hans Poesier havde røbet en sproglig Finsans, der mindede om selve Enevoldsen, men havde samtidig aabenbaret en uhyggelig, en spøgelseagtig Brist paa Personlighed. Han havde af hin Mester lært at sidde taalmodigt og pille med et Rim og nusse et Adjektiv; og i en Række smaa bitte Bøger (som Aar for Aar var bleven tyndere) havde han stadig genfortalt sin triste Ungdomshistorie under Form af en Digtning, der — som de fleste andre af Tidens Kunstfrembringelser — var besynderligt sammenrørt af en bleg-sotig Romantik og den mest tykblodede Naturalisme, ligesom Tonen i den svingede holdningløst mellem Klynkevornhed og krampagtig Titantrods. Saa hændte det for et Aarstid siden, at han udgav en Bog, som selv hans Venner og Velyndere ikke kunde rose, og dette var mere, end han kunde bære. Han forsvandt pludselig fra København, og i lang Tid hørte Ingen noget til ham. Men en skøn Dag rygtedes det, at han havde gemt sig ovre i en lille jysk Landsby, hvor han levede som Eneboer i en fattig Stue, bortvendt fra Verden, alene optaget af at grunde over sin Skæbne. Herfra var det ogsaa, at han nu havde udsendt sin opsigtsvækkende Bog, hvor han straks i et Forord offentlig brændemærkede sin oprørske Fortid og erklærede, at han efter en aandelig Kamp havde fundet Lykke og Fred i Kristendommens ydmyge Lydighed.